

A rendőrség azt mondta, elavult, pedig egy óriási lopás volt. A saját kezemből lopta ki a nyerőszámot, az öt találatos lottószelvényeket, az, amelyik a lottófőnök volt. Azt mondta: **adja csak egy kicsit ide,**

látta-e ezt már valaki? Én nagy bolondul, mint őszinte ember, mondtam, hogy ezt még nem látta senki. Úgy elvette, többet azt a szelvényt én nem láttam. Elment a pulthoz, kicserélte, másik számokat írt, s azt ideadta. Még három szám most is megvan, a 36, 37, s 40. Kettőt kikapott a kezemből, elpirosodott, kilopta a saját szemem előtt.

Egy menyecskével dolgozott együtt, s az azt mondta nekem: jaj, nehogy feljelentse. Én nem is jelentettem akkor fel, gondoltam, egye fene, családjá van annak is, hát rögtön elzárják. Én így gondolkoztam.

Rá két-három évre mentem rendőrségre, de ott is korrupt volt a rendőr, mert azt mondta: Lasă domnule, cine știe ce a făcut porcul aia cu dumneata? Milliárdokat nyert, a kamatot ott tartsa a Raiffaisen bankban, azt is megtudtam, most dúsgazdag ember. Úgy cseréli a kocsikot, mint más a harisnyát. Na, ilyen dolgok történnek. Akkor csodálkozik, hogy egy embert hogy tesznek tönkre, hogy jut ide?

77 éves vagyok, nekem tanárnő volt a feleségem, hát én nem akárki voltam, de tönkretettek.

Édesapám szobafestő volt, templomokat festett, sokat jártunk Moldovába ortodox templomokba dolgozni. A csicsói templomot mi festettük ki, a két gyimesi templomot, **a máréfalvi templomot is annak idején mi meszeltük ki,**

belül is, kívül is. Az öreg nagy művész volt. Kis Szent Teréz két óra alatt olajba megfestette. A dekorációkat én is megtanultam, abból éltem. Akkor ki kellett pingálni a szobát, a sarkokba rózsát tenni. Én megadtam a módját, egy szobát, mikor kifestettem az úgy nézett ki, mint egy kicsi kirakat. Pénzem is volt, minden, de a sors így hozta.

Voltunk haton testvérek, egy Kanadába ment, az meghalt ottan, kettő kint van Svédországban, egy húgom, s egy nővérem. A többiek meghaltak, hárman élünk. Voltam kint náluk, életem legnagyobb marhaságát csináltam azzal, hogy hazajöttem. **Eleget mondták, maradj itt,** lakást, mindent kaptam volna. Nagy bolondul visszajöttem. A honvágy, tetszik tudni. Mi férfiak jobban ragaszkodunk a szülőföldhöz, mert a nő férjhez megy oda, ahova viszik.

Kaptam agyvérzést azután, sok mindenben mentem keresztül. Volt egy garzonom, oda bejutott egy rabló. Most jelentettem fel azt is. Ellopta a kulcsot, a házamba bejárt. Egyszer délután lefeküdtem, s hát valaki kívülről az ajtót nyissa. S hát az volt, aki elvállalta, hogy nekem egy kagylót föltesz. Megfizettem pedig becsületesen, utána is adtam pénzt, amire kért, mert volt miből. Na, ilyen dolgok történnek. S akkor csodálkoznak, ha az ember idáig jut. Engem a sors, a gazemberek vittek ide. A sors így hozta na.

A feleségem összekerült az első szerelmével, így mondta, de hát nem első szerelme volt neki, azt mondják. Akkor válni akart, mondom a bírónőnek: a hölgy, ha válni akar, én is azt akarom. Akkor esett le neki a tantusz, hogy én nem ragaszkodom egyáltalán. Szeretni szerettem, de ha ő menekülni akar tőlem, akkor **miért ne engedjek szabad utat neki?** Azt a vonatot úgysem tudja visszatartani, amelyik kifutott az állomásról. Együtt voltunk 29 évet. Én már a harmadik férje voltam neki.

Igaz, én is még egyszer voltam megnősülve, Segesváron van nekem egy fiam, de az is kétes dolog. Fizettem 18 évet a gyerektartást, aztán valaki mondta, hogy nem is az enyém. Nem tartom a kapcsolatot vele, egyszer keresett meg a volt apósommal, de többet soha. Ez azt jelenti, nem az én gyermekem. Így hozta a sors, szerencsétlen ember vagyok.

Végülis úgy kerültem ide, hogy eladtam a blokkot. Mikor minden kötél szakadt, én saját magam **jöttem, s kértem, hogy vegyenek fel ide.**

Mert tudtam, hogy létezik egy ilyen szálló, ez is megoldás egy pillanatig, van hol aludni,

tisztálkodni.

Csak az a rettenetes, hogy akármilyen hideg van, kirakják az embert reggel 7 órakor. S akkor délután négy óráig koslat. Hát miért nem lehet azt megoldani, hogy visszajöhessen az ember legalább nagy hidegbe? Mint a Nyomorultak, Dumas-tól, úgy képzelem ezt a társaságot.

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a Humans of New York című fotóblog adta.